

portiková náměstí, tekl roztavený kov z oceloskleněných paneláků i z kolejí tramvají ve vyvařivším se asfaltu, kdo tam zůstal, bylo po něm, ale žádný občan tam nezůstal, neboť díky technice rovnýma nohama spadl (respektive sklouzl) do krytu. Neřádnými občany byli jen invalidní důchodci a pár podivných sociálních případů, starců a stařen žijících opuštěně ve starých domech na spadnutí. A když už byli opuštěni, tak je stejně nikdo nepočítal.

Nemocnice a kulturní ústavy se celé a jedním rázem propadly o padesát či sto metrů a barák generálního štábu byl z netavitelné a nerozbitné oceli a vevnitř klimatizovaný, i když bylo venku 10.000 stupňů Celsia.

Jako ve Spojeneckém městě, tak i zde policejní sbor a protiletecké hlídky tvořili skoro vesměs lidé tělesně nebo duševně defektní či podvyvinutí, neboť tyto služby konali s nadšením, z nadšení a pro nadšení. Stalo se již před generací příslovím, že podle blyškajících se oček poznáš policajta. Každý byl tak hrozně rád, že je ve službě, a očka mu skutečně jen hrála, i když pro defekt či blbost nedokázal ani řídit dopravu, ani nikoho legitimovat, natož zatknout apod., ale upozorňoval kolemjdoucí horlivě na to, že nemají přišítý knoflík nebo že by si tyhle kalhoty měli dát do čistírny nebo že nejsou dostatečně teple oblečení, a ovšem nejblazenější byl, když uviděl invalidního důchodce, individuum obvykle příliš nedbale nebo příliš exkluzivně oblečené, s příliš dlouhými vlasy a vousy, s rukama v kapsách a obvykle nikam nespíchájící. Nelenil takové individuum pronásledovat i několik kroků, stále přitom vykřikuje, poroučuje a lamentuje, ať hned vyndá ty ruce z kapes, ať se zastaví, když s ním mluví, ať se okamžitě jde ostříhat, ať jde na venerologickou prohlídku atd., až konečně invalida musel prchnout. Proto byli strážníci a protiletečtí hlídači opravdovým postrachem invalidních důchodců, kteří před nimi skutečně prchali, jakmile je viděli, a policajti byli nad tímto úspěchem bez sebe radostí.

Teď ve Federálním městě měli tělesní a duševní postiženci zas jednou prý. Poskakovali po ulicích vykřikující cosi, čemu nikdo nerozuměl, a lepili z vlastních tiskáren dodané plakáty, že musíme mluvit novou řečí nebo že každý cizinec má být

zatčen, že byla zrušena dosavadní jednotná měna a zavedena vlastní atd.

A. se nejprve skutečně trochu obával vstoupit do tramvaje, ale nakonec si řekl, že k příteli je to ještě kus světa a byl uchozený, tak nasedl a vykázal se normální legitimací pro důchodce, obávaje se, že mu to neprojde. Ale lidi ho zas ze zvyku pustili sednout, když poznali, že je ze Spojeneckého města, nabízeli mu nové bankovky (však stejně budou platit jen tři dni, povídal starý otec) a ptali se, jak to tam vypadá a nezná-li náhodou jejich příbuzné, kteří tam bydlí.

Jakožto invalidní důchodce nevěděl A. ovšem nic a tak odpovídal vymyšlenými bludy. A lidi také nevěděli, že invalidní důchodce jim plácne, co mu slina na jazyk přinese, ale rádi a uvážlivě naslouchali a děkovali, až A. dospěl na stanici, kde vystoupil. Toto chování lidí k invalidním důchodcům A. vždycky překvapovalo. Byl ještě mladý, aby to pochopil přirozenou moudrostí stárnutí, a tak v tom viděl jenom nepochopitelně iracionální projev nedůslednosti, neboť invalidní důchodci byli jinak neustálým terčem výhrůžek a pravým hromosvodem jak úředního, tak veřejného mínění.

Na stanici, kde vystoupil, se na chvíli zastavil a nechtěl věřit svým očím. Nikde nesvítala světla. Mohlo to být – jako ve Spojeneckém městě – běžné vypínání proudu v dopravní špičce nebo při sněžení či po dešti, ale nebylo to – tamhle a tamhle taky se v okně normálně svítilo a postiženci v uniformách a jejich pomocníci s páskami na rukávech (ti byli ovšem ze všech naprosto nejvíce dokonalí a snaživí) cosi vykřikovali – bylo tedy zřejmě zatemnění nebo zkouška na zatemnění. Opatření postrádající už pět set let jakéhokoli smyslu, ale přesto dodržované jako rituál a symbol občanského kolektivního hrdinství, jež pomáhalo člověku k hrdosti na svůj kolektiv a na svoji příslušnost k němu.

Ve tmě se A. špatně orientoval. Přece jen tady nechodil každý den, aby poznal, že je u přítelova domu, jen dotykem dlažby. Přítel bydlel ke své spokojenosti v tzv. akademické čtvrti (jaká byla samozřejmě i ve Spojeneckém městě), v dřevěné boudě, zapomenuté tu kdysi stavbaři, k níž byl napojen elektrický kabel i kanalizace, takže to měl dokonce